

SENHAL

9

TARDA DE FEBRER

Textos de Josep Pujol i Coll
Gravats de Ignasi Esteve

I

La tarda i sol. Febrer, i el món suau,
enfredorit, s'adorm darrere els vidres:
a fora, lluny, semàfors queden verds
per a ningú; i lluiten els valents,
des dels cafès, pregant per sobreviure
a tot allò malvat que els treu de casa;
mentre un solet, aquell que -qui ho diria!-
als seus bons temps d'agost estella pedres,
mor de biaix al cap d'algunes hores

de no fer res, de ser-hi i prou. La tarda,
i sol, ben sol, i els plats sobre la taula,
només record d'un mal dinar, i escàs,
a més: menú de sopes falses, lluç
descongelat. I jo, fingint delits,
les passions un xic apuntalades,
diré, no ho sé, que sóc un home amb set,
amb set de tot, amb set de veure i moldre,
amb set de set. I així, fantasiant,
fent com aquell que imposa la mesura,
viuré sonets amb rima consonant,
fabricaré desficiis amb cesura.

II

Pots dibuixar mimoses, pel febrer.
O et pots donar lliçons febrils, de tu a
tu, oblidant el món. I així, també
pots jugar a dir que aquesta ànima nua

tan digna abans, cofoia en les renúncies,
es dóna al cos, se't perd per uns camins
de fruita i set. I pots respondre que un, si es
sap sol, i ho vol, i neda vida endins,

solca, valent, sentit rera sentit,
foscos racons, les mars de l'esperit;
repta el mal temps, que l'omple i el turmenta.

Sonet secret, amic, et prenc pel mot:
nego el neguit. I prou.

(Després de tot,
hi ha adolescents que fan olor de menta)

III

Adolescents que fan olor de menta.

Senzill, mentir, escriure versos braus:
solcar racons i mars de l'esperit,
i, vida endins, reptar tots els mals temps
que ens han d'omplir, que ens han de turmentar.
Negar neguits, nedar, lliurar-se amb fúria
al món i al cos, tastar-ne el bé i el mal
i aprofitar moments de lleure fent
algun sonet. Que bell i fort, l'ardit.

I l'endemà, l'oblit: pagar factures;
ballar, tot ple de seny, al so que toquin;
vinclar-se al vent; manyac, sofrir dentistes.
Costen tan poc, catorze versos grocs:
Mots encreuats, només mots encreuats
que ens fan contents. L'engany ens dóna pau.
I, tanmateix, estimo el joc elèctric
que ara he invocat, la màgia secreta
que fila els mots aquesta tarda amb set
i solitud tan gràvida i calenta,
perquè he trobat, almenys dins un sonet,
adolescents que fan olor de menta.

I V

Calent el món, avui. Que lent el cel
quan han sortit els cossos de la nit.
Que lent el món, però calent el tel
de sol i verbs que m'han reconstruït.

Trobaré llum dins la foscor malalta,
dins la remor d'aquests meus sords paisatges,
voldré més set com la que ara m'assalta
i l'aigua als pous dels erms i dels miratges.

Esperaré les llunes dins els coves,
no negaré neguits ni angoixes noves.
Ara la veu haurà de ser valenta:

" Iràs pel món portant les teves cloves,
traginaràs el gest que ara t'emproves.
I ensenyaràs com l'ànima se't renta."

V

És fosc. La pell, vestida de gallina,
diu que fa fred i els mots no escalfen gaire.
I ensenyaràs com l'ànima se't renta.
Tot plegat, és potser, un pèl obscè,
i algun corcó dirà que cadascú
renta els draps bruts, callat, a casa seva.
I jo, cap cot, hauré de reconèixer
que sí, que és trist, que els dintres de la gent
no es mostren pas com un aparador.

Recullo els plats plantats sobre la taula
des del dinar, i quatre fulls mig plens,
on he tancat un fòssil fèrtil, glaç
calent: un tros petit d'aquest febrer,
un tros de mi que no tindrè mai més.
Nu, indecent, cristall que pot fer nosa;
però, també, ampolla als mars inhòspits
del temps, del món, parlant del meu naufragi.
Cloves de mi que em salven enganyant-me.
Tot està dit. Us dono aquestes ratlles
perquè tasteu la set que m'alimenta
i tot allò que em pesa a les espatlles,
perquè veieu com l'ànima se'm renta.

ESCOLI

(Potser és tot fals, i dins aquestes ratlles
no hi ha ben res, ni set que m'alimenti,
ni cap delit que em nafri les espatlles,
ni heu clissat cap ànima que es renti).

A cura de Patrik Gifreu, Enric Prat i Pep Vila

Girona, hivern del 1992

Edició de 150 exemplars

Exemplar n.º 0041

Amb la col.laboració de la "Llibreria 22"